

25de Marts 1872, hvorved man tildels gjenindførte en Laasning af Vandene, som man søger ved det foreliggende Lovforslag at give en endnu større Udstrækning. Naar jeg før nævnte, at Silben forekommer periodisk, har jeg jo naturligvis ikke overset, at der er Perioder, hvor man har meget stærk Tilgang af Silb, hvor Silben kommer ind i store Masser, at der er andre Perioder, hvor den saa at sige næsten bliver borte, og at der mellem dem ligger en vis Middeltid, hvor man fisker Mere eller Mindre. Men jeg gjentager, at det ikke har viist sig muligt, hverten gennem statistisk eller videnskabeligt Materiale, at fremdrage det Allermindste, som kunde tyde paa, at man ved menneskelig Foranstaltning var istand til at udvøe nogen-somhelst Indflydelse paa, om disse gunstige Perioder komme eller blive borte, eller paa, hvad man kan faae fisket i den Tid, der ligger imellem de to yderlige Perioder. Naar jeg er kommen til det Resultat, som jeg jo tildels har forsøgt at dokumentere, at det ikke paa nogen Maade med nogen Sandhed kan paastaas, at det lader sig efterwise her i Landet, at noget Fiskeri enten er gaaet tilgrunde eller dog er gaaet stærkt tilbage, fordi man har fisket for stærkt, har jeg forelagt mig selv det Spørgsmaal, hvorledes det dog saa kan være muligt, at der kan indkomme en Mængde Adresser, eller idetmindste et ikke ringe Antal Adresser og Petitioner her til Rigsdagen og andetsteds hen fra Fiskere eller Beboere omkring Fjorde, tildels ogsaa Ryster, imod Brugen af Slæbevaad, af Drivvaad, Masten under en vis Størrelse, kort sagt Begjæringer, som i det Hele gaa ud paa at opfordre til saadanne Indstrænkninger, som for en Del ere foreslaaede i dette Lovforslag. Jeg har havt Leilighed til at gjenemgaa ikke faa af disse Adresser og Ansøgninger, og jeg er kommen til det Resultat, at man har temmelig let ved paa Forhaand at vide, hvem der staar paa den ene og hvem paa den anden Side med Hensyn til Spørgsmaalet, om man bør gaa til hømmende Foranstaltninger eller ikke, thi der er jo ogsaa indkommet mange Begjæringer om, at man netop vil tillade Brugen af disse Redskaber, som det foreliggende Lovforslag tilsigter at forbyde, og at man i det Hele vil se bort fra hømmende og forbydende Foranstaltninger paa Fiskeriets Omraade. Jeg har ikke kunnet se Andet, end at det, som egentligt gjør Udslaget, er det, hvad jeg vil kalde, om de Vedkommende, som undertegnede Adresserne, selv ere Gjæster eller om de høre til dem, som blive gjæstede. Alle de, som have anstaaft sig fuldkommere og bedre Redskaber og med dem reise omkring og fiske snart i den ene og snart i den anden Fjord eller Sund udenfor deres Hjemsted, alle disse Fritiskere — om jeg maa benytte det Udtryk — ere mod alle forbydende og hømmende Foranstaltninger. De derimod, som blive besøgte af dem, som saaledes reise omkring, se dem ugjerne; de finde, at der bliver paa en Maade

gjort Indgrib i deres Rettigheder; de søge at værges sig imod disse Fremmede, og det er disse, som saaledes blive gjæstede, fra hjem Adresserne, Ansøgningerne komme, forsaavidt de gaa ud paa, at man skal gaa til forbydende Foranstaltninger. Jeg er derved kommen noget i Tvivl om, hvorvidt overhoved den Grundsatning er rigtig, som findes udtalt i Lovforslagets § 1, 1ste Stykke, nemlig den, at paa dansk Søterritorium tilkommer det danske Undersaatter at drive Fiskeri overalt, hvor de ville. Det er jo Hovedtanke, som ganske vist ligger nogle enkelte Begrebnisninger. I Modsatning dertil gaar § 1 ud paa at forbyde fremmede Staters Undersaatter at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium. Jeg behøver ikke at sige, at en saadan Regel jo vilde være aldeles uigjennemførlig paa Landjorden, saaledes at enhver dansk Undersaatter der kunde benytte et eller andet Areal, saameget han vilde, paa bedste Maade. Men er Grundsatningen rigtig paa Søen? Det er det, som der har paatrængt sig mig en virkelig Tvivl om. Man er jo allerede gaaet udenfor denne Grundsatning, idet man taler om, at der dog kan erhverves særlig Aldomsf. Ex. til Bundgarnssteder og deslige for Rystens Beboere til at benytte det udenfor deres Ryster værende Blandingareal til Fiskeri. Man er fremdeles gaaet udenfor Grundsatningen med Hensyn til Retten til Møllegaard, som den forrige Aler omtalte, og maasse endnu paa flere Punkter. Jeg har aldrig hørt eller set, at der er indkommet Petitioner fra de lokale Fiskere, som have klaget over, at de selv benytte Fiskeriet for stærkt og derfor trænge til Forbud. Det, de have klaget over, har altid været begrundet paa, at det har været Fremmede, som ere komne og have fisket hos dem, og det vilde de være fri for. Jeg tror i det Hele at kunne sige, at det ikke er gaaet ind i den almindelige Bevidsthed, at Fremmede, selv om de høre til Landets Undersaatter, have fuld Føje til at komme og fiske i Indvaade. De lokale Fiskere ere meget mere tilbøjelige til at betragte det som et Overgrib; de se at komme af med disse Fremmede paa en eller anden Maade, og det er Grunden til deres Petitioner, til de mange Ansøgninger. Jeg har villet fremhæve dette Synspunkt til Overveelse, idet det idetmindste har stillet sig saaledes for mig, at det kunde være muligt, at, dersom man tog Sagen fat paa den Maade, at man ikke saa stærkt pointerede denne Ret for danske Undersaatter til overalt paa dansk Søterritorium, hvor de vilde, at drive Fiskeri, vilde man maasse kunne komme til en Ordning, som i det Hele var mere tilfredsstillende end, hvad der efter min Mening kan komme ud af de Forbudsbestemmelser, der indholdes i dette Lovforslag. Selve Lovforslaget kommer ogsaa noget ind derpaa, idet der i § 38 tales om, at med Hensyn til Fjorde og andre smalle Vaade skal der ved særlige Bedragter træffes nærmere Bestemmelse om Maaden, hvorpaa der